

Marias historie

Jeg kalder mig selv Maria i denne historie. Det er en sand historie – om mit liv – og jeg er ikke den eneste, som kan kaldes Maria. Der er mange andre Maria, og det er årsagen til, at jeg nu fortæller min historie – for at forhindre, at der kommer flere.

Jeg kommer fra en lille by i Albanien, hvor min søster og mine forældre stadig bor. De tror sikkert, at jeg er død – det håber jeg, de gør. Det er bedre, end at de kendte sandheden – jeg har gjort ting, som de end ikke kan forestille sig. Jeg skal aldrig se dem igen.

Det er fire år siden en mand fra Skopje kom ind i min fars butik. Han var høflig, velklædt og spurgte til livet i vores landsby. Da jeg sagde, at der intet var at foretage sig, spurgte min far, om han ville købe noget. Min far er meget gammeldags og har altid beskyttet mig. Jeg var 17 år, og synes ikke, at jeg havde brug for min fars beskyttelse. Den unge, fremmede mands smil fortalte mig, at han forstod. Han talte høfligt til min far, betalte for sine varer og gik ud til sin bil – en Mercedes Benz. Jeg var vred på min far og tænkte på manden i den flotte bil.

Omkring to uger senere kom manden tilbage. Denne gang var min far på cafe, og jeg var alene i butikken. Vi talte sammen. Han hed Damir og fortalte om de byer, han arbejdede i - Rom, Paris, Milano. Damir fortalte, at han arbejdede for et modelbureau, og at han hele tiden var på udkig efter smukke piger som mig (jeg blev helt rød i ansigtet). Hvis jeg var interesseret, kunne han arrangere, at nogle kollegaer kom og talte med mine forældre. Tænk at bo i Paris!! Jeg var meget interesseret og sagde ja.

Nogle dage efter kom en kvinde ind i butikken, Hun havde mange dyre smykker og dyrt tøj, og jeg blev pinligt berørt over mit eget tøj. Hun talte med mine forældre og viste dem en kontrakt. Da min far spurgte om sikkerhed, fortalte hun, at de unge modeller bor sammen og altid har en chaperone med, når de var ude. Jeg kan huske, at min far var meget ked af, at jeg skulle af sted. Jeg var i himlen. En uge senere kom kvinden tilbage med to andre piger i bilen. Jeg kyssede mine forældre farvel. Det var sidste gang, jeg så dem.

Vi kørte ud til kysten. Her ventede Damir. De andre piger kendte ham også – jeg blev en smule jaloux, men jeg var alt for spændt til at blive vred. Han havde vores pas og fortalte, at han ville passe på dem. Det var den første gang jeg så havet. Vi gik ombord på skibet. Damir talte med en af de ansatte og gav ham noget. Vi blev ført ned ad mange trapper og ind i et lille rum. Der lugtede af olie og råddent mad. Jeg tror vi var tæt på motoren. Damir fortalte os, at han blev nødt til at låse døren for vores sikkerhed. Den ene pige og jeg måtte dele en seng – men det gjorde ikke så meget, for i morgen ville vi være i Italien. Om natten blæste det op. Bølgerne og det indelukkede rum gjorde os forfærdeligt syge.

Den næste morgen kom vi til Bari. Damir tog os med hen til et hus, der var meget beskidt. Vi var nervøse, for vi havde forventet noget helt andet. Vi gik ind i huset. Der lå nøgenmagasiner, vinflasker og cigaretter og flød på gulvet. Der sad nogle mænd. De grinede til os på en helt forkert måde og talte til Damir på italiensk. Jeg spurgte Damir, hvad de sagde – men den søde, høflige mand fra min fars butik greb min arm hårdt og sagde noget meget grimt til mig på albansk. Han slog mig også i ansigtet. Jeg faldt om på gulvet, og han slæbte mig ind i et andet værelse. Her slog han mig igen og igen og min ansigt begyndte at bløde. Jeg forstod ikke, hvad der skete. Jeg hørte de andre piger skribe. Så voldtog han mig. En anden mand kom ind og gjorde det samme. Efter det, holdt det ikke op. Hver dag kom mænd ind og gjorde det samme.

Damir sagde, at han ville slå os, hvis vi satte os imod. Han havde betalt for vores pas og vores dokumenter. Han fortalte, at vi ville komme i fængsel, hvis politiet fandt os. Hvis vi forsøgte at stikke af, ville han og hans venner slå os, og dem vi holdte af, ihjel. Hvis vi gik til politiet ville han slå vores familier ihjel, og alle vi få at vide, at vi var ludere. Han spurgte, hvad vores forældre ville sige, hvis de vidste, hvor mange mænd vi allerede havde haft sex med.

En nat blev jeg og en anden pige sendt af sted af sted i en bil. Damir sagde, at en anden mand ejede os nu. Han gav vores pas til manden, og vi kørte hele natten. Næste dag kom vi til Marseilles i Frankrig. Her skulle vi også bo i et hus med mange piger. Jeg lærte, at hvis jeg gjorde som manden sagde, blev jeg ikke straffet.

Jeg var i Marseille i et år, og blev herefter solgt til en kvinde, der tog mig med til Amsterdam. Jeg sov i et lille rum uden varme og fik kun meget lidt mad – ofte det, der var tilovers fra hende og

hendes mands måltid. Nogen gange fik jeg intet at spise i to dage. Når der ikke var nogen gæster, slog manden mig. Nogle gange brændte han mig også med cigaretter og tvang med til at gøre ting med hans kone. Han sagde, at han gjorde dette for, at jeg ikke skulle glemme, at han bestemte.

Jeg gjorde ikke modstand eller beklagede mig og efter noget tid, tog kvinden mig med ud at købe ind, så jeg kunne bære hendes indkøb. Jeg kunne godt lide disse ture og gjorde alt, som hun bad mig om – det var dejligt at være ude af det lille, kolde rum. Efter et stykke tid begyndte hun at give mig lidt penge, når vi var ude. En dag så jeg en plakat om hjælp til kvinder. Jeg begyndte at bede til, at dem, der havde lavet plakaten, ville finde mig, men jeg var bange. Mine ejere sagde, at jeg ville blive sendt tilbage til Albanien, hvis jeg blev fundet af politiet, fordi jeg ikke havde nogen papirer. Jeg græd af skam og af frygt for, at mine forældre nogen sinde skulle få at vide, hvad der var hændt mig.

En dag da kvinden kiggede på tøj, gav hun mig penge til at købe lidt for. Jeg løb hen til en telefon og ringede til det telefonnummer, der havde stået på plakaten. Det var svært for mig at forstå, hvad der blev sagt, men en bulgarer kom til telefonen og spurgte, hvor jeg var. **HUN SAGDE, AT DE VILLE KOMME OG HENTE MIG!!**

I dag arbejder jeg for organisationen, og hjælper piger som mig selv. Jeg taler med dem hver dag og fortæller, at de kan skabe sig et nyt liv. De græder meget. Det gør jeg også, men jeg venter til om natten, så de ikke ser det. Vi vil alle gerne hjem, men kan ikke tage hjem. Skammen vil være for stor at bære for vores forældre. Jeg drømte om at blive model. Nu drømmer jeg om, at en mand vil gifte sig med mig. Selv hvis han accepterer mig og min historie kan jeg ikke få børn pga., hvad jeg har været udsat for. Det er svært at smile.

Mine venner i hjælpeorganisationen og jeg er enige om, at vi må advare piger, så de ikke udsættes for det, jeg har været igennem. Min bulgarske ven siger, at Internettet er en mulighed. Det kræver ikke mange penge at lave en hjemmeside. Mit engelsk er ikke så godt, men min veninde hjælper mig. Vi håber, at mange vil se vores hjemmeside.

Læs mere om Maria og andre pigers historie på organisationen Human Traffickings hjemmeside:

www.humantrafficking.com

3F Sekretariatet for ligestilling og familiepolitik, 03 03 2006